

stand er leveret skyldneren til videresalg eller til anvendelse i frisørvirksomhed inden for et tidsrum af 12 måneder før konkursens begyndelse.“

4. § 35 affattes således:

„§ 35. Derefter fyldestgøres i lige forhold alle andre fordringer, bortset fra de i § 35 a nævnte.“

5. Efter § 35 indsættes:

„§ 35 a. Efter andre fordringer fyldesgøres i nedennævnte rækkefølge:

- 1) Krav på renter af de i §§ 33, 33 a, 34 og 35 nævnte fordringer, som påløber efter konkursdekretets afsigelse.
- 2) Krav på bøder og værdikonfiskation samt krav på betaling af tillæg til skat som følge af urigtig eller undladt selvangivelse.
- 3) Krav ifølge gaveløfter.“

6. I § 38, litra a, udgår: „og i § 32“.

7. § 89, 2. pkt., ophæves.

§ 2.

Fortrinsret til fyldestgørelse af boets almindelige masse, der ikke har hjemmel i konkursloven, bortfalder.

§ 3.

Lovens regler finder anvendelse på konkursboer, hvis behandling anses som begyndt den 1. juni 1969 eller senere, jfr. konkurslovens § 50.

Stk. 2. Fordringer, der er forfaldet før den 1. juni 1969, og som efter de hidtil gældende regler er fortrinsberettigede, bevarer denne stilling både for hovedstol og renter. Dette gælder dog ikke det offentliges krav på skatter og afgifter.

§ 4.

Loven gælder ikke for Færøerne, men kan ved kgl. anordning sættes i kraft for øerne med de afvigelser, som landsdelens særlige forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget.

I. Almindelige bemærkninger.

De gældende regler om konkursordnen, d. v. s. de regler, der fastlægger i hvilken rækkefølge fordringer skal fyldestgøres i tilfælde af skyldnerens konkurs, har i de senere år været gjort til genstand for kritik. Hovedindvendingen mod reglerne er, at der i de fleste tilfælde kun bliver en ringe eller undertiden slet ingen dividende til skyldnerens almindelige kreditorer. Den væsentligste årsag hertil er, at en betydelig del af boernes midler udtømmes af lovbestemte separatistrettigheder eller medgår til dækning af privilegerede fordringer.

En anden væsentlig indvending mod de gældende regler er, at det privilegium, som er tillagt lønkrav i tilfælde af arbejdsgiverens konkurs, i adskillige tilfælde har vist sig utilstrækkeligt til sikring af disse krav. Dette har bl. a. sammenhæng med, at fordringer på løn efter de gældende regler skal konkurrere på lige fod med en lang række andre privilegerede fordringer, herunder navnlig krav på skatter og afgifter.

Konkurslovsudvalget, som blev nedsat i 1958 med den opgave — i samråd med tilsvarende udvalg i de andre nordiske lande — at overveje og stille for-

slag om en revision af de gældende regler om konkurs og akkord og dermed i forbindelse stående spørgsmål, besluttede derfor at optage reglerne om konkursordnen til forlods behandling.

Udvalget afgav herefter i 1966 en delbetænkning, som indeholder udkast til nye lovbestemmelser om konkursordnen (nr. 423/1966). Hovedpunkterne i udvalgets forslag er følgende:

Separatistretten for krav på told- og forbrugsafgifter afskaffes (betænkningen s. 24-25).

Privilegiet for lønkrav opretholdes, men begrænses, navnlig i tidsmæssig henseende (betænkningen s. 19-20 og 29-34).

De øvrige privilegier afskaffes. Dette gælder således privilegiet for krav på skatter og afgifter (betænkningen s. 20-24), privilegiet for krav mod kassebetjente (betænkningen s. 25), privilegiet for krav på leje (betænkningen s. 25-26), privilegiet for visse forsikringskrav (betænkningen s. 26) og privilegiet for lægehonorarer m. v. (betænkningen s. 26-27).

Udvalgets betænkning har været forelagt finansministeriet, boligministeriet, indenrigsministeriet, socialministeriet, landbrugsministeriet, handelsmini-